

Arrest

nr. 182 265 van 14 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u op 22 mei 1987 geboren te Leh-Ladakh, gelegen in India. Uw ouders zouden destijds vanuit Tibet (Volksrepubliek China) naar India zijn gevlucht. Uw vader stierf in augustus 2015. Uw moeder en jongere zus verblijven momenteel in Leh-Ladakh.

U verbleef ongeveer tot zestienjarige leeftijd in een Tibetaanse settlement in Leh-Ladakh waar u naar school ging. Nadien studeerde u verder in Himachal Pradesh en Andhra Pradesh.

Enkele jaren later, in 2009, startte u met werken in een ziekenhuis in Gujrat. U werkte er tot 2011 en ging vervolgens naar New Delhi. In New Delhi werkte u ongeveer drie jaar lang in het NOVA ziekenhuis dat later het Apollo ziekenhuis werd.

Op 20 september 2015 werkte u in het Apollo ziekenhuis. Het was weekend en u had nachtdienst, waardoor er niet veel personeel aanwezig was. Enkel u en dokter Shailnder Kumar waren die avond aan het werken. Ook was er maar één patiënt aanwezig in het ziekenhuis. Op een bepaald ogenblik vroeg de dokter u om een dossier te bespreken in zijn bureau in de kelder. Tijdens jullie gesprek begon hij u intieme vragen te stellen. Plots raakte hij u aan en duwde hij u neer. Hij klom op u en probeerde u te verkrachten. U verweerde zich en vond op een bepaald moment een pen waarmee u de dokter stak. U liep terug naar boven en bleef vlakbij de kamer van de patiënt zitten tot het einde van uw dienst. Nadat u terug naar huis keerde belde u uw vriend op. U vertelde hem dat u dit incident wilde aangeven bij de politie maar hij raadde dit af. Zo stelde hij dat de man een dokter is en u een vluchteling bent, en niemand naar u zou luisteren.

Na de vierde dag keerde u terug naar het ziekenhuis. U vertelde de verantwoordelijke over het incident en ook zij raadde u aan om dit incident te verzwijgen. Ze gaf aan dat het ziekenhuis hierdoor een slechte naam zou krijgen. Binnen één week verspreidde het nieuws over het incident naar andere collega's in het ziekenhuis. Er werd achter uw rug gepraat en mensen bekeken u alsof u een fout had gemaakt. Uiteindelijk besloot u om te stoppen met werken op 1 oktober 2015. U vond de moed niet om in een ander ziekenhuis werk te zoeken en besloot om India te verlaten.

Naast het incident, haalt u aan dat u in India werd gediscrimineerd. Zo verklaart u dat u op uw werk minder verlonen kreeg, vaak moest werken tijdens weekends, en u minder verdiende dan Indiërs. Ook kan u niet in een groot ziekenhuis werken omdat u niet over een Indiase identiteitskaart beschikt. Voorts geeft u aan dat u in India niet als vluchteling maar als buitenlander wordt beschouwd. Zo kan u er niet over een stuk grond of huis bezitten en beschikt u er over minder mogelijkheden dan Indiërs. Verder verklaart u dat u vaak beledigd werd in India.

U verliet India op 10 december 2015 met behulp van een smokkelaar. U reisde met een vliegtuig van India naar Frankrijk en maakte hierbij gebruik van uw eigen Identity Certificate (IC). Na aankomst in Frankrijk diende u uw IC te overhandigen aan de smokkelaar. Enige tijd later reisde u verder naar België. Op 16 februari 2016 kwam u aan in België. U diende diezelfde dag een asielaanvraag in in België.

U beschikte in India over een Registration Certificate (RC) en diende dit verblijfsdocument om de zes maanden te verlengen. U geeft aan dat uw RC vervallen is.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw RC, fotokopieën van twee pagina's uit uw IC, uw geboorteakte, twee werkbadges, een briefomslag, een attest van de Sonamling Tibetan Settlement, en verschillende attesten en diploma's in verband met uw werk en studies.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (RC en IC) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Sonam Lhazom, geboren op 22 mei 1987 en geboren te Leh-Ladakh, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS p.4;8-9/19) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent. Uw ouders zijn in de Volksrepubliek China (VRC) geboren en naar India gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd,

minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van leven en scholing in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U bent in India geboren, u bent er naar school gegaan en u hebt er nadien gewerkt. U verkreeg in India een verblijfsvergunning en verliet het land in december 2015.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde document) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u er seksueel misbruikt werd, verschillende vormen van discriminatie ondervond, niet als vluchteling wordt beschouwd en uw RC momenteel vervallen is. Als voornaamste reden waarvoor u India hebt verlaten, gaf u aan dat u seksueel misbruikt werd. In verband met het door u omschreven incident, betreffende een poging tot verkrachting, toont dit niet aan dat u een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Daarenboven dient het CGVS u erop te wijzen dat u geen verdere (juridische) stappen heeft ondernomen in India betreffende dit incident. Zo heeft u dit incident niet aangegeven bij de politie of Central Tibetan Administration (CTA). U verklaart dat u dacht dat de politie uw klacht niet zou accepteren. Echter, u baseert zich hieromtrent louter op veronderstellingen aangezien u dit incident nooit rapporteerde (zie gehoorverslag CGVS p.15-17/19). Betreffende uw RC die reeds vervallen is, dient het CGVS te herhalen (zie supra) dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen en een RC bekomen. Verder hield u aan dat u verschillende vormen van discriminatie ondervond in India. Samen met de inrekeningname van de aard van de door u aangehaalde vormen van discriminatie, blijkt dat deze door u aangehaalde elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Verder haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal

verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde fotokopieën) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Betreffende de overige voorgelegde documenten, zijnde uw geboorteakte, documenten in verband met uw scholing en werk, uw geboorteakte, en een attest van de Sonamling Tibetan Settlement, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw verblijf en scholing in India, en afkomst en identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

1. De beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van 8 augustus 2016, kennisgeving 8 augustus 2016 m.b.t. de asielaanvraag van verzoekster;
2. Beslissing tot aanstelling van de raadvrouw als pro deo advocaat door het bureau juridische bijstand;
3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde,;>

6. "Is Dharamshala safe for Tibetans?", Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com;
7. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. Congressional-Executive Commission on China, "Annual Report 2014", 9 oktober 2014, p. 178, 176-177, 180 en 182, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/90_1412919632_cecc-annual-report-2014-china.pdf;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocalaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
29. Verklaring van de heer Pat Demaret;
30. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
31. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
32. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
33. "United States Department of State, 2015 Country Reports on Human Rights Practices – India, 13 april 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5716125ac&skip=0&query=Tibet,%20women%20&coi=IND&searchin=title&sort=date>;
34. Tibet Justice Center, Tibet's stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India – 2014 Update, gepubliceerd op 20 juni 2015, te consulteren via: <http://www.tibetjustice.org/?p=724>;

35. Aljazeera, *The slow road to justice for India's rape victims*, 18 augustus 2016, te consulteren via: <http://www.aljazeera.com/indepth/features/2016/08/slow-road-justice-india-rape-victims-160817095526223.html>."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van "artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 35 juncto artikel 38, 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad, betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming (herschikking); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Een tweede middel is afgeleid uit de schending "van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non – refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Een derde middel is afgeleid uit de schending "van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

In een vierde middel voert verzoekende partij de schending aan "van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M."

2.3. *In casu* wordt geen verwijderingsmaatregel aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens het land van herkomst

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeksters identiteit wordt niet betwist en kan blijken uit haar Indiase en Tibetaanse documenten, haar geboortakte, Registration Certificate (RC) en Identity Certificate (IC) en de documenten in verband met haar scholing en werk.

Verzoekster S.L., is geboren op 22 mei 1987 geboren te Leh-Ladakh India en heeft er haar hele leven gewoond, gestudeerd en gewerkt. Waar het verzoekschrift stelt *“Wat betreft de RC dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet langer in het bezit is van een geldig exemplaar. Bovendien werd haar RC opgesteld op basis van valse gegevens. Zo gaf ze een valse naam op Amay Nyima (Amay was haar roepnaam thuis en Nyima was de naam van haar vader) en staat op haar RC ook een foute geboortedatum en plaats vermeld”* kan dit niet blijken uit verzoeksters neergelegde documenten, noch uit haar verklaringen. Verzoekster heeft steeds haar naam verklaard zoals opgenomen in haar IC en RC en haar studie- en werkdocumenten.

Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij bekend is bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen heeft ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat haar ouders in Tibet zijn geboren en er vertrokken zijn toen ze nog heel klein waren in navolging van de Dalai Lama dus vooraleer de Chinese autoriteiten hun gezag over het gebied konden vestigen (CGVS-gehoor p.8 *“Weet je waarom ze tibet hebben verlaten?” “Door de bezitting van tibet door china”*). Het is dan ook redelijk aan te nemen dat verzoeksters grootouders niet geregistreerd werden in China en aldus evenmin verzoeksters ouders die toen nog ‘heel klein’ waren. Verzoekster legt geen documenten neer dat het tegendeel zou kunnen aantonen.

2.6. Het behoort tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Echter de commissaris-generaal en verzoekende partij menen foutief dat het de Belgische asielinstanties toekomt zelf de *“de jure”* nationaliteit van de asielzoeker te bepalen. De Raad benadrukte meermaals dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.7. Uit de COI Focus *“China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* blijkt dat *“De onduidelijkheid over de soevereiniteitsstatus van Tibet bestond tijdens de eerste helft van de twintigste eeuw zelfs in zekere mate voor de Chinese autoriteiten ook. Hoewel de diverse opeenvolgende Chinese centrale overheden zich formeel altijd tegen autonomie voor Tibet verzet hebben en Tibet altijd als een onlosmakelijk deel van China beschouwd hebben, was er geen sprake van een de facto Chinees bestuur of van de facto Chinese overheidscontrole in de Tibetaanse regio's. Het gevolg was dat de Tibetaanse machthebbers in Lhasa (de vertegenwoordigers van een soort feodale theocratie met de dalai lama aan het hoofd) gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw de facto grote delen van Tibet als een onafhankelijke staat konden besturen.”*

2.8. Voorts kan uit de informatie over de volkstelling in China in 1953 niet blijken dat verzoeksters voorouders geregistreerd waren bij de Chinese overheid aangezien *“Zo zou de lokale Tibetaanse overheid van de dalai lama in het kader van deze volkstelling laten weten hebben dat er 1 miljoen Tibetanen waren “in Tibet” en 1.7 miljoen Tibetanen “buiten Tibet”.*” Ten slotte stelt de Tibet- en Hukou-expert, Fei-Ling Wang *“dat het quasi onmogelijk is na te gaan of de eerste golf van Tibetaanse vluchtelingen al geregistreerd waren onder het Hukou systeem vermits deze gegevens - voor zover ze nog bestaan - in politiearchieven bewaard worden en het dus quasi onmogelijk is om er toegang toe te krijgen”*. Dat deze expert hieruit besluit dat de Chinese autoriteiten de Tibetanen, los *“van hun mogelijke niet-registratie, als Chinese staatsburgers beschouwden”*, kan bezwaarlijk verbazen nu de Chinese Volksrepubliek Tibet als hun grondgebied beschouwde en aldus ook met alle bewoners en rijkdommen. Hoe dan ook, zoals uit de COI kan blijken, dateert de instelling van de hukou-registratie van na 1958 zodat het hoe dan ook redelijk is aan te nemen dat deze pas na vele jaren afgerond werd en al zeker in de afgelegen hooggebergten bij de Tibetaanse nomaden waar geen Chinees bestuur of slechts een bestuur in opbouw bestond. Ook hieruit kan blijken dat personen die in de jaren 1950/begin jaren 60 vertrokken uit Tibet niet geregistreerd konden staan bij de Chinese autoriteiten die toen nog geen bezit hadden genomen van het gebied laat staan een administratie hadden opgezet.

2.9. In de COI Focus *“China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* wordt voorts gesteld dat het staatsburgerschap van de Tibetanen die naar India gevlucht waren *“op zich, nooit een punt van discussie is geweest”*. Deze conclusie wordt getrokken uit onder meer een soort *“verwelkomingspolitiek”* die omstreeks 1995 werd *“gevoerd voor de Tibetanen die samen met de dalai lama naar India waren uitgeweken en die naar China wilden terugkeren voor familiebezoek of om zich er opnieuw te vestigen (...)”*. Hieruit kan echter niet rechtstreeks afgeleid worden dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Immers, daargelaten dat geen bijzonderheden over deze *“verwelkomingspolitiek”* bekend zijn, tenzij ze volgens de aangesproken landenexpert Barnett enkel gold voor de Tibetanen die *“berouwwol”* waren, is deze politiek intussen uitgedoofd. Waar de COI voorts de Tibet-expert E. Sperling citeert die stelt dat China de Tibetanen in ballingschap officieel beschouwt als *“Overseas Chinese Nationals”*, dan kan uit de toegevoegde informatie evenmin worden gehaald dat verzoekende partij automatisch de Chinese nationaliteit toekomt omdat haar ouders in Tibetaans China geboren zouden zijn. Dit klemt te meer nu de COI toevoegt dat *“de particulariteiten van deze status niet in de nationaliteitswet opgenomen zijn”* en aldus niet kan blijken of dit meer is dan een gelegenheidsdocument om de reislustigen tegemoet te komen.

2.10. De beweerde mogelijkheid om op basis van artikel 17 van de Chinese nationaliteitswet via naturalisatie de Chinese nationaliteit te verkrijgen is irrelevant nu verzoekende partij geen dergelijke naturalisatieaanvraag bij de Chinese autoriteiten heeft ingediend. Voorts is artikel 4 van deze nationaliteitswet niet op verzoekende partij van toepassing nu zij niet in China geboren is. De partijen gaan er aan voorbij dat de hoofdzaak niet is of verzoekende partij zoals iedere derdelander, de Chinese naturalisatie kan aanvragen, maar wel of verzoekende partij thans de Chinese nationaliteit bezit. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont, ook ter terechtzitting, niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten. Integendeel, zij verklaart Tibetaan te zijn. Indien *in casu* de commissaris-generaal of verzoekende partij menen dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit of op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond. Dit is niet het geval.

2.11. Verzoeksters ouders waren geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indiase autoriteiten. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier).

2.12. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. Verzoekster heeft het ook niet nuttig gevonden de Indiase nationaliteit aan te vragen terwijl dit mogelijk is. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC *“Refugee”*). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de *“problematiek en de cumulatieve voorwaarde”* van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.13. Ter terechtzitting menen de partijen dat hun motieven en argumenten naar India toe staande blijven. Verzoekende partij toont geen enkele nationaliteit aan en er wordt niet betwist dat India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geen rechtszekerheid heerst.

2.15. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies *“Information Pertaining Tibetan Nationals”* correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *“long term staying Tibetans”* in de praktijk *“gemakkelijk”* verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een *“Long Term Stay RC”*. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd wordt.

2.16. Verzoekster blijft in haar verzoekschrift bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dit wordt ook bevestigd in de situatie van verzoekende partij zelf. Verzoekende partij is geboren in India en had steeds een continu verlengd legaal verblijfsrecht in India. Bij haar vertrek naar België heeft ze op haar vraag geldige reistitel (een IC) verkregen (CGVS-verhoor p. 8) die dus, gezien de geldigheidsduur van 10 jaar, nog steeds geldig is. Dat verzoekende partij niet langer in het bezit is (of kan zijn) van een IC is een boude bewering.

2.17. Verzoekende partij kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af, nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw in India gevestigd. Verzoekende partij toont niet aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekende partij blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging. In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoekende partij studeerde, werkte en verzoekster zelf nooit beweerde omwille van beperkende bewegingsvrijheid het land te hebben verlaten.

2.18. Verzoekende partij wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Haar bewering dat Tibetanen verhinderd worden om in hun levensonderhoud te voorzien en/of te werken wordt door haarzelf tegengesproken nu zij hogere studies deed aan een Indiase onderwijsinstelling, haar diploma's gehomologeerd waren, zij een Indiaas registratienummer werd toegekend om als vroedvrouw en verpleegster te kunnen werken en verzoekster blijkbaar voldoende verdiende om te reizen.

2.19. Verzoekster stelt: *“Tibetanen in India leven in precarie omstandigheden. De CTA heeft voor de eerste golf Tibetanen kunnen bekomen dat zij grond en huizen kan bekomen. Deze zijn slechts een “lease” aan de Indische overheid en dienen om de zoveel jaar hernieuwd te worden.*

Een verandering in beleid kan dus het verlies van deze gronden en huizen te weeg brengen. Bovendien is er geen uitbreiding zodat de oorspronkelijke gezinnen die in een woning zaten er op heden hun hele familie en nageslacht ook daarin dienen te huizen. Woningen oorspronkelijk voor gezinnen van 4 personen dienen nu te dienen voor 50 personen. Overal in India kennen Tibetanen dezelfde problemen, waardoor het ook onmogelijk is naar ergens anders te gaan, daarboven is de bewegingsvrijheid beperkt. Dat er discriminatie is tegen Tibetanen die uitmondt in geweld waarbij het leven in gevaar komt blijkt ook uit de recente moord op een jongeman louter en alleen omdat hij er buitenlands uitzag. Dient dienvolgens nog opgemerkt te worden dat het CEDOCA document van verweerster aanwezig in het administratief dossier zelf aangeeft dat er bewegingsrestrictie is voor Tibetanen waardoor zij niet zomaar van één streek naar de andere kunnen verhuizen”.

Verzoekende partij stelt dat Tibetanen gediscrimineerd worden. Alhoewel persartikels geen bewijs zijn van hetgeen daarin vermeld staat en krantenartikelen niet sensatie vreemd zijn, dan nog kunnen uit de persoonlijke getuigenissen (stuk 6. 9, 10, 31 en 32) geen algemene noch systematische discriminatie blijken, laat staan een vervolging. Het is immers best mogelijk dat individuele Tibetanen het soms moeilijk krijgen in India wanneer het gebruik van land beperkt is of wanneer Tibetanen meer succesvol handel drijven. Echter nergens uit de door verzoekende partij toegevoegde informatie kan blijken dat de situatie van Tibetanen verontrustend is in het hele land of dat enkel Tibetanen geconfronteerd worden met deze moeilijkheden of discriminaties, noch dat ze met hun problemen nergens terecht kunnen, en in het bijzonder bij hun eigen autoriteiten.

2.20. Verzoekster stelt dat de directe aanleiding van haar vertrek uit haar land de poging tot verkrachting was door een dokter die in hetzelfde ziekenhuis werkte. Verzoeksters verklaringen over de feiten zijn aannemelijk (zie CGVS-gehoor). Indien de Raad kan aannemen dat een dergelijke traumatische ervaring verzoekster in psychologische ontredde achterlaat, kan uit het voorval niet blijken dat verzoekster omwille van haar etnische herkomst werd misbruikt. Verzoekster heeft geen klacht ingediend niettemin het ziekenhuis haar had ondervraagd over haar afwezigheid en haar verklaringen niet had betwist. Verzoekster stelt dat het ziekenhuis de zaak wilde laten rusten om de reputatie van het ziekenhuis niet in het gedrang te brengen en omdat verzoekster seksueel aangerand werd maar niet verkracht is geworden. Zoals de bestreden beslissing het stelt kan uit dit incident geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid te meer het een geïsoleerd incident betreft en verzoekster zelf naliet hulp en ondersteuning te zoeken in India eventueel bij de Central Tibetan Administration (CTA). Verzoekster heeft er zelf voor gekozen om haar problemen niet in India op te lossen en baseert zich louter op veronderstellingen dat dit geen zin heeft of zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p.15-17/19). De Raad minimaliseert geenszins de feiten doch meent dat uit een geïsoleerde poging tot aanranding geen vervolging kan blijken in de zin van het vluchtelingenverdrag. De loutere bewering *“Daarnaast worden Tibetanen gediscrimineerd in India en aan ernstige schade blootgesteld.”*, vermag niet de toegevoegde objectieve informatie te weerleggen. De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift inzake de situatie van vrouwen in India kunnen niet tot een andere conclusie leiden.

2.21. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Waar verzoeker nog wijst op de zin *“Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto”*, is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Het EHRM heeft zich op 1 juli 2014 in dezelfde zin uitgesproken in de zaken 7267/13 en 23273/13 D.C. en Y.D. tegen Zwitserland

2.22. Bovendien blijft verzoekster theoretisch immers ze kaart dit punt voor het eerst aan in haar verzoekschrift. Verzoekster heeft nooit beweerd te vrezen naar China te worden gestuurd waar ze volgens haar eigen verklaringen geen familie heeft. Verzoeksters familie leeft reeds gedurende drie generaties legaal en ongemoeid in India. Uit de bij het verzoekschrift toegevoegde informatie kan niet blijken dat Tibetanen die geheel ingeburgerd zijn in de Indiase maatschappij te vrezen hebben om naar China te worden gestuurd. Dit klemte te meer nu niet wordt aangetoond dat personen die totaal onbekend zijn voor China en geen Chinese onderdanen zijn, al naar China zouden kunnen worden gebracht door India. Verzoekster heeft nooit problemen inzake haar verblijf gekend in India. Verzoekster werkte en woonde in India, ze spreekt Hindi en de familie is er ingeburgerd.

Verzoekster kan niet volstaan met achteraf informatie bij het verzoekschrift te voegen over feiten die vreemd zijn aan haar eigen leven. Verzoekster dient *in concreto* aan te tonen dat deze informatie ook haar persoon aanbelangt, wat niet het geval is.

2.23. Het volstaat voorts niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.24. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoed kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Verzoeksters familie heeft zich in India gesetteld, haar moeder en zus verblijven ongemoed en veilig in India.

2.25. Verzoekster is aldus niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming, noch kan blijken dat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

2.26. Waar verzoekende partij nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India omdat ze hiertoe niet de nodige documenten heeft, wordt dit niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekende partij louter vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India en zij dus een wens had te migreren. Het is dan ook aan verzoekende partij de nodige legale stappen te zetten. Voorts zou verzoekende partij gekomen zijn met een reisagent en met haar eigen IC waarin een visa stond nu ze zonder problemen de Schengenzone binnenkwam. Verzoekster beschikt nog over alle gegevens van haar authentieke documenten. Het is *in casu* geenszins aan de commissaris-generaal om het aan te tonen in zoverre dit al mogelijk zou zijn, dat verzoekster niet naar India kan terugkeren te meer uit de landeninformatie blijkt dat Tibetanen met hun IC internationaal kunnen reizen en terugkeren naar India. Ook uit de bijkomende stukken (stukken 29 en 30) kan niet blijken of de situatie van deze personen gelijklopend is met deze van verzoekende partij. De bij het verzoekschrift toegevoegde attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekende partij de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd nu deze attesten niet verzoekende partij zelf betreffen maar andere Tibetanen. Bovendien verwijst de Indiase ambassade deze Tibetaanse personen naar de CTA voor de praktische administratieve afhandeling wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India gehandeld wordt. Voorts kan uit deze stukken niet blijken dat deze Tibetanen over de nodige geldige Indiase identiteitsdocumenten beschikten om hun identiteit aan te tonen. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden, zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Voor zover verzoekende partij volhoudt geen IC meer te hebben - wat niet is aangetoond, noch kan overtuigen – wordt niet aangetoond dat zij onmogelijk een nieuwe reistitel kan krijgen. Verzoekende partij heeft haar familie die legaal in India verblijft en hierbij kan helpen. Er kan aldus niet worden ingezien waarom verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar familie in India. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (COI Focus: *“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Verzoekende partij toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekende partij niet aantoonde geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.27. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om*

zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.” Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekende partij kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.28. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. Verzoekende partij is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Waar verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De argumenten en documenten over de situatie van Tibetanen in China zijn, gezien verzoekende partij niet uit China afkomstig is maar uit India, niet dienstig.

2.30. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK